

Osk zrušila pak rozhodnutím z 29. dubna 1924 usnesení měst. správ. komise, poněvadž právo st-lky na braní vody z měst. vodovodu jest povahy soukromoprávní. Připojeno bylo poučení, že do tohoto rozhodnutí lze si stěžovati do 14 dnů. Stížnost k nss-u podaná obrací se proti oné části tohoto rozhodnutí, která obsahuje poučení o opravných prostředcích, poukazujíc k tomu, že rozhodnutí osk jest ve věci vybírání vodného konečným.

Nss-u bylo se nejdříve zabývatí námitkou, vznesenou zúčastněnou stranou, městskou obcí t-skou v odvodním spise, že st-lka není k podání stížnosti legitimována, ježto poučením o opravném prostředku nebylo jí žádné právo odňato ani porušeno, naopak odvolání k zsv-u prodloužila by se jí lhůta k placení vodní dávky.

Nař. rozhodnutím byl spor, týkající se povinnosti k placení vodného podle řádu o vybírání vodného vyřízen ve smyslu pro st-lku příznivém. Kdyby byl další opravný prostředek, musela by se st-lka podrobiti novému přezkoumání tohoto pro ni příznivého výroku. St-lka tvrdí, že toto rozhodnutí jest ve smyslu § 44 ob. fin. novely a podle pravidel o vybírání vodného konečným. Je-li tomu tak, pak má st-lka nárok, aby také za konečné bylo pokládáno a aby druhé straně nebyla úřadem poskytována možnost, domáhati se instančním postupem opravy tohoto rozhodnutí, které má platiti za konečné. Když však úřad tak učinil, připojuje právní poučení, že lze podati další odvolání, nelze tvrditi, že by procesní právo st-lky uvedeného obsahu nebylo porušeno, a jest proto st-lka k podání stížnosti legitimována.

Ve věci samé shledal nss stížnost důvodnou. — — —

Č. 4227.

Dávka z přepychových bytů: * Pro jednotlivou osobu jest ve smyslu 2. odst. § 2 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů vydaných nař. č. 143 Sb. z r. 1922 přípustná toliko jedna místnost, i kdyby osoba ta měla domácnost v obecném slova smyslu.

(Nález ze dne 13. prosince 1924 č. 22.308).

V ě c: Městská obec Ž. proti okresní správni komisi v Ž. o obecní dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Marii N-ové v Ž. byla městským úřadem v Ž. z bytu, pozůstávajícího ze dvou pokojů na rok 1923 předepsána dávka z přepychových bytů částkou 200 K. Odvolání její bylo usnesením měst. zast. v Ž. z 9. února 1924 zamítnuto, ježto jde o byt používaný jednotlivcem a pozůstávající ze dvou obytných místností.

Rozhodnutím z 3. dubna 1924 vyhověla osk v Ž. dalšímu odvolání Marie N., zrušila usnesení měst. zast. a uložila purkmistrovskému úřadu, aby po novém šetření, zda poplatnice vede vlastní domácnost, znova rozhodl.

Nař. rozhodnutí vychází z právního názoru, že jednotlivá osoba, která vede domácnost v obvyklém smyslu slova, totiž se sama doma stravuje, tvoří domácnost ve smyslu pravidel a může, aniž by podléhala dávce z přepychových bytů, ve smyslu odst. 2 § 2 pravidel obývatí dvě místnosti, kdežto by jen při jednotlivé osobě, která nevede domácnost v obvyklém smyslu slova, totiž se doma neztravuje, činila nejvýše přípustná výměra obytných místností ve smyslu § 2 pravidel jednu místnost. Ježto při poplatnici okolnost, zda vede vlastní domácnost, nebyla zjištěna, dospěla nař. rozhodnutí k zrušení rozhodnutí nižších stolic.

§ 2 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů v Ž., schválených zsv-em a odpovídajících znění vzorných pravidel, vyhlášených vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb., rozlišuje v odst. druhém, který pojednává o nejvýše přípustné výměře místností dávce nepodléhajících, mezi »jednou osobou« a »domácností« a přiznává »j e d n é osobě« jednu místnost dávce nepodléhající, kdežto připouští při domácnosti počet místností o jednu větší, než jest počet členů domácnosti. V odst. 4. klade pak proti sobě slova »jednotlivec« a »domácnost«.

Pravidla neudávají, co rozumějí pojmem »domácnosti«, avšak z toho, že odlišují »jednu osobu« a »jednotlivec« od »domácnosti«, jest patrné, že v pojem domácnost nemají býti zahrnuty ony případy, kde jest byt obýván jen j e d n o u osobou. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 3 pravidel, které vyslovuje, že domácnost ve smyslu pravidel tvoří držitel bytu a všechny osoby, které do bytu přijal. Vycházejí tedy pravidla z předpokladu, že při domácnosti ve smyslu pravidel jde o více osob, tedy vedle držitele bytu nejméně o j e d n u osobu, kterou držitel do bytu přijal.

Tomu neodporuje ani ustanovení odst. 4 § 3, že nájemníci, kteří nejsou u držitele bytu zcela na stravu, považují se za samostatné přednosti domácnosti. Účelem tohoto ustanovení bylo vyloučiti určité osoby, totiž podnájemce nestravující se v domácnosti pronajímatele, z počtu členů domácnosti pronajímatele, takže tito podnájemci mohou, jsou-li tu dány podmínky pravidel, založiti samostatnou, od pronajímatele odlišnou domácnost. Toto ustanovení nechtělo však vysloviti, že pokládá každého podnájemníka, který se u držitele bytu nestravuje, již z toho důvodu a bez ohledu na to, zda tu jest vůbec domácnost ve smyslu pravidel, za osobu tvořící již o sobě takovouto domácnost.

Nelze tedy ani z tohoto ustanovení dovozovati, že by se domácnost ve smyslu pravidel mohla skládati pouze z jedné osoby.

Z uvedeného výkladu pak plyne, že jednotlivec obývající byt sám, nemůže nikdy tvořiti domácnost ve smyslu pravidel, a to ani tehdy, vede-li domácnost v obvyklém smyslu slova. Jest proto pro posouzení nejvýše přípustné výměry bytu bezvýznamným, zda-li taková jednotlivá osoba vede domácnost v obvyklém smyslu slova čili nic, a přísluší jí ve smyslu odst. 2, § 1 vždy jen jedna místnost, z níž se dávka nevyměňuje.

Bylo proto nař. rozhodnutí, které se zakládá na opačném právním názoru, zrušiti podle § 7 zák. o ss.